

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2118/2023
10.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорица Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миле Живановић, адвокат из ..., против туженог „АР Градња“ ДОО Београд, Предузеће за грађевинарство, производњу, трговину и транспорт Жарково, чији је пуномоћник Јелица Ивковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1884/2022 од 01.02.2023. године, у седници одржаној 10.07.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1884/2022 од 01.02.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П1 67/20 од 21.01.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништено решење о отказу уговора о раду туженог број ../20 од 11.05.2020. године, као незаконито и обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове у складу са стручном спремом и радним способностима тужиоца, док је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужени да га распореди на послове које је раније обављао – физичког радника, одбијен, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка плати износ од 144.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1884/2022 од 01.02.2023. године, одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је усвојен тужбени захтев тужиоца и поништено решење о отказу уговора о раду број ../20 од 11.05.2020. године, као незаконито и обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове у складу са стручном спремом и радним способностима тужиоца, као и у ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију захтевајући накнаду трошкова.

Испитујући побиијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20), Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог. Тужилац је радио код туженог на одређено време по више уговора о раду, а радни однос на неодређено време је засновао уговором о раду од 14.01.2020. године. Тужилац је радио на градилишту „Тржни центар“ у ... на изградњи дренаже и бетонирања канала. У радну суботу која је претходила дану 11.05.2020. године бетонирали су одвод кишне канализације, а након завршетка рада, остао је вишак бетона који није искоришћен за градњу. Тужилац није био одговоран што је остао вишак бетона јер је бетон довожен скипом на лице места, а тужилац је радио на другим пословима. Дана 11.05.2020. године када су дошли на посао директор тужиоца је групу радника који су претходне суботе радили на изградњи дренаже и бетонирања канала обавестио да за рад у суботу немају надницу, да ће они сносити трошкове за бачени бетон и да ће им одбити од плате. Тужилац је пришао директору и побунио се због тога што ће му бити умањена дневница, дошло је до расправе између тужиоца и директора који је рекао тужиоцу да иде кући, након чега је тужилац напустио радно место и од тог тренутка се није враћао на посао. Тужилац се није задржаво на градилишту, одмах га је напустио и није се касније састајао са директором. Радници који су тог дана присуствовали на градилишту и расправи између тужиоца и директора нису видели да је тужилац том приликом потписао молбу – захтев за престанак радног односа, односно да је тужилац било шта потписао. Тужилац је потписао молбу-захтев за једнострану раскид радног односа раније, а не 11.05.2020. године а тужени је молбу-захтев искористио за доношење оспореног решења о престанку радног односа.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиоца и поништили оспорено решење о отказу уговора о раду. Основ за престанак радног односа је и отказ уговора о раду од стране запосленог, који да би производио правно дејство мора да буде одраз слободне воље запосленог, јер у супротном садржи ману воље која отказ чини незаконитим. У конкретном случају тужилац није слободно изразио вољу за отказ уговора о раду од стране запосленог, односно да му престане радни однос код туженог, јер потписивањем бланко захтева од стране тужиоца није изражена слободна воља тужиоца за престанак радног односа.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Чланом 178. став 1. и 2. Закона о раду прописано је да запослени има право да послодавцу откаже уговор о раду. Отказ уговора о раду запослени доставља послодавцу у писаном облику, најмање 15 дана пре дана који је запослени навео као дан престанка радног односа (отказни рок).

У складу са наведеном одредбом запослени има право да послодавцу откаже уговор о раду. Изјава воље запосленог којом отказује уговор о раду мора да буде не само писана, већ и изричита, конкретна, јасна и недвосмислена. Поред тога, да би била валидна, таква изјава мора бити и резултат слободно изражене воље. У супротном, ако не постоји слободна, озбиљна и стварна воља усмерена на престанак радног односа, таква изјава не производи правно дејство.

Стога изјава тј. молба-захтев од 11.05.2020. године, коју је тужилац, како произилази из утврђеног чињеничног стања дао унапред, потписивањем бланко отказа уговора о раду, приликом заснивања радног односа не производи правно дејство јер не изражава слободну, озбиљну и стварну вољу усмерену на престанак радног односа. Код изнетог, правилно су нижестепени судови, супротно наводима ревизије, поништили оспорено решење о отказу уговора о раду и обавезали туженог да тужиоца врати на рад.

Код изложеног неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Из наведених разлога, с обзиром да се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог према одредби члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**